

Matevž Marinko

SILVESTRSKA »NESREČA« ALI KAKO SVA SE MLADINCA SREČALA Z JRS IN POLICIJO

Vse se je začelo kot normalna akcija mladincev. S Petrom sva se na silvestrovo odpravila na Rašico, da bi izmerila novo jamo.

Vhodna ožina je bila na začetku zame še preozka, zato sva se najprej odpravila do Škajnarce 1 nad Vesco, v kateri smo mladinci pustili macolo in majzelj. To sva naredila tudi zato, ker je vnema za širjenje v Škajnarci močno padla in je brez veze puščati opremo v jami, v katero se ne hodi. Na vhodu sva se sicer prepričala, da je to jama z najmočnejšim preprihom na Rašici, tako da bomo mogoče v prihodnje izvedli še kakšno akcijo. Noter je šel samo Peter, meni ožine niso preveč dišale, sem se pa zato pri jami, ki je bila glavni cilj dneva, hitro oblekel in pričel z delom. Kmalu mi je postalo jasno, da kamnu, zataknenemu na vhodu, sam ne bom kos. Poklical sem še Petra, ki je zunaj lenaril, kot da bi sijalo sonce (bila je precej gosta megla). Tudi skupaj sva bila skali le težko kos, a ker pametnejši popusti, sva bila čez kako uro in pol skozi. Sledil je ogled jame, ki me je kljub temu, da sem prej že poslušal Petrovo pripovedovanje o prostornem rovu s kapniki, prijetno presenetil. Zabalasala sva se tudi v ožje stranske rove, v katere Peter zadnjič ni šel, in našla novo najglobljo točko jame. Vsa srečna sva se vrnila po Disto in telefon za merjenje. Na vhodu sva seveda tudi malicala. Naj povem še to, da je bila jama zaradi talečega se snega zelo mokra in me je posledično precej zeblo. Tudi blata je veliko. Ravno, ko sva ležala sredi zelo mokrega, ozkega in blatnega rova, se nama je zazdelo, da na vhodu nekdo nekaj vpije. Seveda zaradi nekega firbca, ki ga zanima, kako globoka je jama ali kaj podobnega, nisva lezla ven. To se je kasneje izkazalo za napako. V jami sva merila dobro uro. Vsaj zase lahko rečem, da me je precej zeblo in sem si želel ven. Ko sem pomolil glavo iz jame, sem naravnost osupnil. Okrog vhoda je bilo pet ljudi, od tega dva policista, za dva sva kasneje izvedela, da sta tista, ki sta klicala pomoč, in pa en član JRS. Kasneje so prišli še trije ali štirje. Sploh še nisem cel prišel na plano, ko so že sledila vprašanja. »A ste vsi v redu? Koliko

ljudi je še v jami? A je res vse v redu?« Začuden sem odgovarjal, da mi nič ni, da je v jami še Peter in da sva samo merila jamo. Takoj nato sta se naju lotila policista, če imava osebne dokumente, ki jih seveda nisva imela. Težko sem tudi pojasnil, da s seboj nimam telefona. Na srečo ga je imel vsaj Peter. Po klicanju staršev sva morala povedati še svoje in, ker še nisva polnoletna, tudi njihove podatke. Tu se je spet zapletlo, saj sem pozabil letnico rojstva svoje mame. Kaj, to je bilo še v prejšnjem tisočletju. Sledilo je vprašanje, ali nimava s seboj nobenih mask? Malo je manjkalo, da nisem rekel, da v jame maske pač ne mislim nositi, a sem raje samo rekel, da nimava. Policist je opazil mojo zadrego in se popravil: »Mislim sem mask za kisik, za v jamo.« Na srečo nama ni bilo treba odgovoriti, saj je namesto naju to storil član JRS, ki je zraven stal že od začetka. Pojasnil je, da je v jamah čisto zadosti zraka, jaz pa sem še dodal, da ima jama tudi nekaj prepriha. Nisem mogel iz kože raziskovalca. Sledilo je še nekaj bolj ali manj neumnih vprašanj, kot so »Kaj bi naredila, če bi se jama podrla?«, »Kaj, če bi vama odtujili kolesa ali opremo na vhodu?« in »Kaj sta sploh počela v jami?«. Večina sva odgovarjala sama, pri nekaterih vprašanjih, sploh pa pri pojasnjevanju, da so obiski jam, ki trajajo več kot eno

uro, običajni ali celo kratki, pa so nama precej pomagali JRS-jevci, ki so se do takrat že zbrali v polnem številu. Edini podatek, ki sva ga povedala resnično z veseljem in ponosom, je dolžina in globina jame, ki pa policistoma ni povedal ravno veliko. 70 metrov dolžine in 15 metrov globine sicer tudi za jamarje ni presežek, a za Rašico je to že zelo zglodna jama.

Razšli smo se kar mirno, sploh s člani JRS, ki so nama zaželeli še veliko novih odkritij, nama rekli, da naj se ne sekirava zaradi tega dogodka in da naj naju to ne odvrne od jamarstva. Se mi pa zdi, da je pol ure čakanja pred vhodom vseeno precej malo za klicanje reševalcev, je bil pa človek, ki je to storil, velik človekoljub, ali pa je imel preveč časa. To se med epidemijo rado zgodi. Mislim, da je bilo bolj to. Naj povem še, da sva od začudenja s Petrom kar nekaj časa stala pred vhodom čisto premočena. Za nagrado pa sva dobila tudi vožnjo s kolesom domov po temi. Upam, da mi bodo takšne in podobne nevšečnosti v prihodnje prihranjene, sicer pa je z JRS tako ali tako dobro imeti čim manj opravka. |

Vhod v Jamo brez zraka. Foto: Matevž Marinko